

„A zord viharban sziklavár”

ISTEN NEM EGYSZERŰEN óvni akarja életünket, hanem mindenekelőtt célra akar irányítani. Éppen ezért azokban a gyermekeiben gyönyörködik igazán, akiket tetszése szerint formálhat. Ebben a nevelő folyamatban a megpróbáltatásoknak, viharoknak is jelentős szerepet szán, így ennek megfelelően irányítja, hatástalanítja vagy hozza nagyobb lendületbe azok tényezőit. Ha úgy látja jónak, felfengerli az ellenséget, míg más esetben lecsendesíti őket. Kevesek által éppúgy adhat győzelmet, mint ahogyan jelentős erőket módjában van megsemmisíteni. Akaratának megfelelően felgyorsulnak az események, máskor viszont késlelteti azokat. Jelen és múlt különböző katasztrófái, ártalmai arra utalnak, hogy a természet is engedel-

mesen részt vesz a Mindenható intést végző munkájában. – A figyelő lélek számára mindez nem marad hatástalan. Így gazdagodik, ekként finomul érzékelő képessége, hogy mind jobban felismerje az oltalmában, bűnbocsánatában és szabadításában kitárulkozó Istent.

Milyen jó, hogy nem minden vihar zord! Kisebb viharokban irányít a szív törvénye, az ige által megvilágosodott elme, óv az

eleven lelkiismeret; Isten eligazít, bátorít testvérek, barátok által is. De a legszorongatottabb helyzetben – amikor sötét felhők tornyosulnak, és minden felől kilátástalanság vesz körül – csak a Szabadító közelsége nyújthat vigasztalást. Ő a zord viharban sziklavár. Értsük helyesen: Nem a vihartól ment meg mindenáron, hanem a vihar ítéletétől. „Mert akit szeret az Úr, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel.” Lehet, hogy kemény eszközökkel történik a fenyítés, „férfihoz illő bittel és embereknek kijáró csapásokkal”, de szeretetét nem vonja meg az Úr.

MÓZES NAGY VIHART támasztott halálós ütésével, nemcsak maga körül, hanem önmagában is. Isten megoltalmazta őt, mert eljutott hozzá menedéket kereső sóhaja. De ezzel együtt látta is az örök jelenben élő Úr, hogy immár a föld legszelídebb embere áll előtte. – Dávid hűtlensége, vérontása olyan vihart támasztott, amely erejét ellankasztotta, csontjait majdhogynem összetörte; gyászt hagyott maga után. Ugyanakkor ebben a viharban nemcsak bűnösségét ismerte fel, hanem Isten bocsánatát, kegyelmének megújulását is megtapasztalta. Kezdek kibontakozni előtte a „bölcsség titkai”. Megpróbálta úgy látni a maga életét, mint ahogy Isten látja azt, hogy lélek szerint igazodjék hozzá, mert ez becsesebb az Úr előtt a leggazdagabb áldozatnál is.

A viharokból való szabadítást értékelve fennáll az a veszély, hogy látványos módon és jelen időben szeretnénk megtapasztalni Isten csodáit – amelyben a „bűnösöknek” természetesen nincsen részük. Nem kétséges, hogy Istennek módjában áll bármilyen megkülönböztetés az Őt félők javára – mint ahogy sok esetben meg is cselekszi azt –, de hogy ez kiszámíthatósággal működjön, azt legfeljebb egyes kiemelt igék tanúsítják, de nem a teljes Szentírás. Különbözik hogyan meggyaráznánk azoknak a tragikus sorsát, akik szintúgy istenfélők, éppúgy bíznak a Szabadítóban, mint azok, akik megmenekülnek? De más megközelítésben is nyitott a kérdés: Vajon az örvend a legjobb egészségnek, aki mértékletesen él; annak az asztala a leggazdagabb, aki a legbecsületesebben munkálkodik és Istennek tulajdonítja az áldást? Összefoglalóan: az istenfélőké a szerencse?

VALLJUK BE, hogy nem ismerjük pontosan a vihar útját. Ki érhet fel az égig, hogy betekintsen Isten gondolataiba? – Amikor egy bontakozó életet ragad magával a halál, milyen lehangelőan döbbenetes. Amikor egy fiatal szülőnek kell távoznia, mintha Isten bölcsségét vonná kétségbe az emberi logika: Ó, hát gyermekeit kellett volna felnevelnie! Amikor egy agg szülő temeti el talán utolsó tagját a családnak, nincs-e rejtkező kérdés a gondolatok között: Vajon mi értelme ennek a magányos, rezzenéstelen fájdalomnak? – Nem értjük az élet számos eseményét?

Nem baj! Fontosabb tudni, érezni, hogy az Oltalmazó kezében vagyunk, aki jó véghez segíti életünket: Jézusért, Jézus által. Ha van ilyen megtapasztalásunk, mondjuk Dávid zoltáránakét: Szeretlek, Uram, erősségem! Az Úr az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kösziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram!

Frittmann László

Hálaadó megemlékezés Pesterzsébeten

„Kész az én szívem, Istenem ...” – énekelte az énekkar a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet rendhagyó hálaadónapi istentiszteletének kezdetén szeptember 28-án. Ez az alkalom az utolsó összejövetelünk volt a Ferenc u. 5. szám alatti régi imaházunkban, hiszen a következő napon átköltöztünk a még nem teljesen elkészült új templomunkba. Ennek köszönhető az, hogy nem egy hagyományos hálaadó istentiszteletre gyűlt össze a testvériség, hanem egy búcsúval összekapcsolt hálaadónapra.

A délelőtti istentiszteletet megelőző imaórán a 111. zsoltár igeversei alapján *iffi. Laczkovszki János* testvér, a gyülekezet vezetője buzdította a megjelent híveket hálaadó imádságra. Már ekkor érezhetjük jó Atyánk jelenlétét, hiszen a testvérek sűrű egymásutánban köszönték meg Istenünknek a gondviselést és a kegyelmet, amelyet kiárasztott reánk. Ezek az imádságok visszatükrözték azt a hálaadó lelületet, amely az egész alkalmat jellemezte.

A délelőtti istentiszteletet a hagyományos hálaadásnak szenteltük. Az ígihirdetés szolgálatát *Molnár József* monori lelkipásztor testvér végezte a 100. zsoltár alapján. Szolgálatában hangsúlyozta, hogy van okunk a hálára, hiszen mindaz, amit Istenünktől kapunk, nem a saját érdemünk, hanem kegyelem. Kegyelem a mindennapi kenyér, az, hogy országunkban béke van, és az imaházépítés lehetősége is. „*Tekintsünk az oltárra, álljunk meg Isten előtt, és engedjük át magunkat az őszinte, tiszta hálaadásnak!*” Az alkalom után gyülekezeti fényképezéssel tettük magunk és utódaink számára emlékezetessé a búcsú napját.

A délutáni alkalomra pontosan érkezőknek szinte csak az udvaron jutott hely, mivel 20 perccel az istentisztelet kezdete előtt már alig volt szabad ülőhely a mintegy 350 régi és jelenlegi erzsébeti testvér, rokon, barát és barátkozó által zsufolásig megtöltött teremben.

Dr. Almási Mihály szövetségi elnök testvér köszöntőjében azt kívánta a gyülekezet tagjainak, hogy élő kövekként épüljenek be az új hajlékba és ugyanolyan hittel és szívvel szolgáljanak, ahogy azt 91 éven keresztül tették a régi falak között. Az akkor 20 éves, 64 tagú gyülekezet 1906-ban döntött úgy, hogy

A szószéken dr. Almási Mihály, Nemeshgyi Zoltán és Molnár József lelkipásztorok

vezetés idején sorozatosan nehézségekbe, akadályokba ütköztek. Gyülekezeti házat építeni abban az időben sem volt könnyű vállalkás. Az adományok, névre szóló felajánlások és az aktív fizikai munka áldásaként 1906. augusztus 19-én felavatták a régi imaházunkat, mely 1934-ben bemezt medencével, 1943-ban karzattal és 1972-ben orgonával bővült.

Bartha Dezsőné testvér a gyülekezetünk történetében nagy jelentőségű diakonissza szolgálat áldásaira emlékezett vissza. Az anyaházban végzett munka mellett a diakonisszák nevéhez fűződik a bölcsődei és a vasárnapi iskolai szolgálat megszervezése is.

A gyülekezet énekara

Az ifjúsági munka 1899-ben indult 19 fiatal bemeztésével, tudhattuk meg *Máté Dániel* testvér beszámolójából. Fontos helyet foglalt el a gyülekezet életében a fiú- és leánykör munkája. A fiatalok gondos felkészítésének köszönhetően a 60-as évek folyamán a gyülekezetben aktívan szolgálók száma 100 fölött volt és különösen hálások vagyunk azért, hogy gyülekezetünk-ből lelkipásztori szolgálatba is indultak fiatalok.

Az ünneplő gyülekezet

(Folytatás a 353. oldalon.)

Balczó András Székesfehérváron

A Székesfehérvári Baptista Gyülekezet zsúfolt őszi programjai között kiemelkedő jelentőségű volt Balczó András ötszörös öt-tusa világ- és olimpiai bajnok vendégszolgálat a szeptember 14-én. Hogyan juthat egy világhírű, sikeres élsportoló oda, hogy fölhagyva a földi babérokat ígérő fényes pályafutásával, Jézus Krisztus evangéliumának bátor hírvívője legyen? Erről hallottunk őszinte vallomást ezen az alkalmon.

Balczó András egy vidéki evangélikus lelkészcsaládban nőtt fel, de felnőttkorára teljesen elvesztette hitét. Édesapja halálhíre ébresztette föl először benne azt a döbbenetes felismerést, hogy Istennel egyszer mindenkinek találkoznia kell. A nyugtalanító kérdést azonban igyekezett elnyomni magában és nem akart foglalkozni vele. Belevetette magát a sport világába, keményen megküzdve minden eredményért. Úgy remélte, hogy a népszerűség, a dicsőség, az egyre magasabbra ívelő karrier, a pénz, az egymás után megnyert világ bajnoki és olimpiai bajnoki cím majd boldoggá fogja tenni. Iszonyú volt a csalódás, az üresség érzete, amelyet a másik által is irigyelt diadalok elérése után érzett. Baráti társasága sem terelte jó irányba. Magányosnak és becsapottnak érezte magát. Egyszer azonban egy hívő közösségben megszólította őt Jézus Krisztus a Biblia ígében keresztül: „Mert aki meg akarja menteni az ő életét, elveszíti azt, aki pedig elveszti az életét énérétem, megmenti azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti, vagy romlásba viszi?” (Lk 9:24-25)

Ez az esemény fordulópontot jelentett életében. Megtért, és Isten szolgálatába állt. Nem lett lelkész vagy valami hivatásos egyházi ember, Isten más munkát bízott rá. 1976-ban egy, abban a korban igen merész vállalkozásként, a „Küldetés” című, róla készült portré filmben, őszinte vallomást tett hitéről. Az akkori kommunista hatalmasságokat sokkolta ez a film. Boszszúból mindenhonnan elutasították, kiközösítették, méltatlan helyzetbe hozták. Itt is igazzá vált azonban a Biblia szava: „Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál” (Róm 8: 28) Ettől kezdve a film hatására egyre több helyre kapott meghí-

vást, hogy beszéljen közöttük a felismert Igazságról. Sokaknak nyújtott segítséget bátor kiállásával, hitbéli meggyőződésével, többek között e sorok írójának is.

A rendszerváltás után itthon és külföldön is egyre több lehetősége adódott arra, hogy a hitébresztés és hitmélyítés munkáját egyre elszántabban és egyre szélesebb körben végezze. Elsősorban a „pogányok” felé érez küldetést, de a felekezeti határokat átlépve, egyre több helyen „prédikál” templomokban, művelődési házakban, sátoros evangélizációkon, ahol arról tesz tanúságot, amit Isten tett az életében. Jelenleg 11 saját gyermekének boldog édesapjaként azon fáradozik, hogy családjával együtt példás étellel hűségesen szolgálja Istent, népét és a hazát.

B. Mészáros Kálmán

BIZONYSÁGTÉTEL

Megújultam az Úrban Kékeden!

Az év elején kérdés volt számomra, hogy a nyár folyamán megyék-e valahova kirándulni; főképpen azért, mert februártól új munkahelyen dolgoztam, a Kenézy Kórházban, Debrecenben. Hálás voltam az Úrnak, hogy e munkánélküli világban van hol dolgoznom. Lelkipásztoromtól, Tömöri Gábortól hallottam a kéked-i lehetőségről. Az anyagi vonzatát soknak találtam – mivel megtakarított pénzem ez időben nem volt. Mégis úgy döntöttem, hogy jelentkezem, és június 9-én ezt meg is tettem. Az időpont július 28-tól augusztus 3-ig volt. A jelentkezés alkalmával az időpontot úgy jelöltem meg, hogy július 28-tól 30-ig maradok.

Egész nyáron vártam, hogy elérkezzen az a nap, hogy mehessek Kékedre. Az úton odafelé gyönyörködtem a táj szépségében. Istent dicsértem, hogy mily szépnek teremtette a Földet. Hidasnémetiben az állomáson már vártak bennünket a testvérek. Kékedre kocsival utaztunk. Nagyon megtetszett a fogadtatás és a hely, ahol egy pár napot fogok eltölteni testvéreimmel. Egy dolog bántott, hogy szerdán ebéd után nekem már vissza kell utazni.

Az előadásokon Chaplár Józsi bácsi tanított bennünket. Péter életútját kísérelhetjük végig Isten ígéje alapján. Különösen megragadott Lukács 22:54-62, mikor Péter megtagadja az Urat, de mikor az Úr Jézus rátekint, bűnbánatra jut és keservesen sír. Tudjuk azt mindnyájan, akik az Urat ismerjük, hogy az Úr a töredelmes szívet nem veti el, hanem megbocsát és magához von bennünket (1János 1:9). Többször megtapasztaltam már, amikor őszinte, összetört szívvel, sírva jöttem az Úrhoz, ő mindig felemelt, s ezért hálás vagyok az Úrnak.

Kedden a reggelinél Erika, a táborvezető mondta, hogy jó lenne, ha egész hétre maradhatnék, az anyagi részében segítenek. Ennek örültem, de volt egy bökkenő. Úgy jöttem el a munkahelyről, hogy július 31-én, csütörtökön már dolgoznom kell. Úgy döntöttem, felhívom a főnökömet (aki egyébként elég szigorú ember) hátha elenged egész hétre, így utólag. Mielőtt felhívtam, az Úrhoz kiáltottam imádságban. Az történt, amire nem számítottam, a főnököm elengedett! Nagyon-nagyon megörültem és dicsértem ezért az Urat. Rövid időn belül mondtam az örömhírt Erikának: „elengedett a főnököm, maradhatok”.

A hét folyamán így el tudtam menni az Aggteleki Cseppkő-barlangba. Hát amit ott láttam – mennyei Atyámat dicsértem, míg ott voltam! Ahogy szemléltem a barlangot, Isten nagy voltát láttam meg ebben is. Aki még e barlangot nem látta, ha teheti, nézze meg, és Istent fogja dicsérni.

Hálás vagyok az Úrnak és testvéreimnek, hogy ily gazdag hetet tölthettem el Kékeden.

Csiszár József
Sáránd

Hálaadó megemlékezés Pesterzsébeten

(Folytatás a 352. oldalról)

Gyülekezetünk méltán emlékezik zenei múltjára is, hiszen imaházunk mindig hangos volt az ének- és zeneszótól. Hálások vagyunk Istennek azért, hogy mindig adott énekeseket, zenészeket és karvezetőket, akik örömmel szolgáltak. Már régi imaházunk avatási istentiszteletét is ének- és zenekarunk szolgáltatta tette ünnepélyesebbé – tudhattuk meg Kovács László testvér visszatekintéséből.

A történelmi visszapiillantásokat énekkari szolgálatok és szavalatok tették sokszínűvé és változatossá, hiszen sokszor amit nem tudunk mi magunk megfogalmazni, abban sokat segítenek az éneklő és a költő gondolatai. Az ily módon csokorba kötött szolgálatoknak köszönhető, hogy a közel 3 órás istentiszteletet is kevésnek éreztük hálánk kifejezésére, mert annyi okunk van még a hálaadásra.

Az istentisztelet végén Laczkovszki testvér bevezető szavai idéződtek fel bennem. „Annak a gyülekezetnek van jövője, amely ismeri és tiszteli múltját és elődeit.” A pesterzsébeti gyülekezetet az ország különböző vidékeiről származó testvérek alapították és alkotják ma is. Talán ezért van az, hogy gyülekezetünkben oly sokan találtak és találnak otthonra. Köszönet van a szívünkben múltunkért és elődeinkért. Rájuk emlékeztünk, és fogunk emlékezni új imaházunkban is hálaadással.

Ifj. Varsóci Károly
A fotókat Deme Károly készítette.